

aarvaagent Politi, og med vor Lovgivning, endog saa som den nu er, vilde et virksomt Politi kunne hindre Slegt. Dersom Hr. Korn vil antyde, at Forholdene i Kjøbenhavn vil blive ligedanne, hvis mit Lovforslag til en ny Sædelighedslov vedtoges, tager han storlig fejl, med mindre Politiet selv forskylder det ved at forholde sig løvt eller passivt overfor al offentlig Uanstændighed. Det kunde være interessant at forelægge Christiania Politi Hr. Korn's Skildring af Tilstanden hos dem og høre, om det vil godkjende den for sandfærdig, som fuldt ud overensstemmende med de virkelige Forhold i saa Henseende.

2) Politidirektøren er naturligvis meget tilfreds med sit Politis Virksomhed. Han mener, at for at vaage over Belansthændighed og Sundheden, forsaavidt venerisk Sygdom vedrører, maa Politiet have en aldeles vilkaarlig og ukontrolleret Magt over alle Kvinder. Hvorledes kan det være, at i andre Retninger lige overfor Laft og Sygdom kan en af Domstolene kontrolleret og ved de almindelige konstitutionelle Garantier for Borgernes Frihed begrændset Myndighed for Politiet være tilstrækkelig? — Politiet vil nødig opgive Ret til frit og uhindret at kunne tumle med Kvinderne, som det finder for godt. Det er jo kun Kvinder! — Skulde Forbedringshusarbejde f. Ex. ikke virke lige saa affstræmmende paa de løsagtige Fruentimmer, som Indskrivningen? — og vi kunne jo skjærpe Straffen i Lovforslaget. Der er ingen Tvivl om, at man ved at give Politiet vilkaarlig Magt over Borgerne vilde kunne bringe det til, at langt færre Forbrydelser, Tyverier, Volds handlinger og hvad som helst bleve udøvede end nuomstunder. Men man vil ikke en saadan Tilstand, fordi det vilde være en utaalelig Tvang paa Friheden og en Uretfærdighed. Thi der kan heller ikke være Tvivl om, at Politiet i sin vilkaarlige Magtudøvelse som oftest gjør den Paagjældende Uret — uden at ville det selvfølgelig, men blot fordi Politimænd ogsaa ere Mennesker. Derfor er det, at Lovene i civiliserede Sam-

fund stedsje gaa ud paa at sætte faste bestemte Grændser for Administrationen, og give Borgerne størst mulig Ret til at faae Domstolens Beskyttelse. Kun lige overfor Kvinderne har man fraveget denne Hovedregel (dette Princip) for at kunne staffe Mænd sandfærdig Tilfredsstillelse for deres saakaldte „uflyrlige“ Kjænsdrift.

Politidirektøren siger, at naar et indskrevet Fruentimmer virkelig har „Willien til at begynde paa et bedre Liv“, hindrer Politiet aldrig Saadant. Men hvem afgjør, om hun virkelig har Willien? Det gjør Politiet, og det er naturligvis umuligt at føre et Bevis for en Willies Tilstedeværelse. Det er derfor ligesaa umuligt at bevise, at denne Politidirektørens Udtalelse er urigtig, som det er for ham at bevise, at den er rigtig. Der er selvfølgelig Ingen, der tror, at Politiet negter at slippe et Fruentimmer ud af Prostitutionen og samtidig erkjender, at hun har Willien til at leve et bedre Liv. Naar Politiet negter hende Friheden, fremsfører det selvfølgelig som Grund, at hun ikke virkelig har den gode Willie. Men Skandalen er, at Politiet nogen sinde kan have Ret til at undergive en Kvinde et Tilshyn, hvorved hun — som Politidirektøren selv siger Side 2, Linie 23 — „vil blive ganske affskaaet fra at søge sig et ordentligt Erhverv“; thi her taler han netop om et saadant Tilshyn, som de løsagtige Kvinder nu ere undergivne. Han feiler dog, idet han mener, at det Tilshyn, som mit Lovforslag vil hjemle paalagt en Kvinde, er af en saadan bestialsk Karakter.

Det gaar med Spørgsmaalet om Fruentimmerets Frigivelse fra Prostitutionsflaveriet, ligesom med den „Mistanke“ fra Politiets Side, der fra først gennem en Udvarsel drager hende ind derv, at i begge Tilfælde hviler Alt paa en Politimands Vilkaarlighed, og Politimanden være saa retfærdig og velvillig som vel mulig, han vil altid blive anset for inhuman, umenneskelig, uretfærdig og partisk — og hans Rygte vil være derefter, og hvad værre er, Bitterhed og Had